

Sørensen) mener, at der ved denne vurdering må foretages en konkret afvejning af alle sagens omstændigheder.

Et mindretal (Gammeltoft-Hansen og Ove Hansen) ville have foretrukket, at reglen var blevet udformet således, at følgende persongrupper af hensyn til den abstrakte risiko for udnyttelse af et afhængighedsforhold var blevet udelukket fra at virke som agenter:

- 1) Personer, der selv mistænkes for strafbart forhold, med hensyn til hvilket en straffesag verserer,
- 2) personer, som er idømt frihedsstraf, der ikke endeligt er afsonet, eller
- 3) personer, som i øvrigt kan befrygtes at stå i et afhængighedsforhold til politiet.

Mindretallet vil dog efter omstændighederne ikke afvise flertallets lovudkast, idet dette giver mulighed for at udelukke de personer som agenter, hvor der virkelig er behov herfor.

Som det fremgår heraf, var udvalgets medlemmer enige om, at et generelt forbud mod anvendelse af privatpersoner som agenter ville være for restriktivt. Derimod delte udvalget sig i et vist omfang med hensyn til spørgsmålet om udformningen af en regel om, i hvilke tilfælde privatpersoner ikke kunne anvendes som agenter.

Spørgsmål nr. 4:

»Kan ministeren bekræfte, at nedenstående teoretiske eksempel er en beskrivelse af gældende retstilstand?

»Politiet har fået retskendelse til at telefonaflytte et antal rockere i forbindelse med særlig bestyrket mistanke om alvorlig narkokriminalitet.

I forbindelse med aflytningen kommer det ved samtaler mellem rockerne frem, at de står bag indbruddet i et udenlandsk våbendepot, og at de nu er ved at »løbe tør« for flere af de panserbrydende granater, de stjal. Derfor aftaler de – stadig over telefonen – hvordan de eventuelt kan gennemføre et nyt indbrud i et våbendepot her i landet.

Sådanne oplysninger om tidligere og eventuelt kommende våbentyverier kan ikke anvendes

des som bevismidler i en retssag, fordi politiet alene havde fået retskendelse til at aflytte i forbindelse med narkokriminalitet.

Svar:

Det er som udgangspunkt en betingelse for at foretage telefonaflytning, at politiets efterforskning angår en lovovertrædelse, som efter loven kan straffes med fængsel i 6 år eller derover, jf. retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3 (kriminalitetskravet).

For så vidt angår såkaldte »tilfældighedsfund« – dvs. oplysninger om andre lovovertrædelser end den eller dem, der oprindeligt begrundede telefonaflytningen – følger det af retsplejelovens § 789, stk. 2, at aflytningen, for så vidt angår disse oplysninger, kun må anvendes som bevis i retten, hvis lovovertrædelsen opfylder kriminalitetskravet og dermed i sig selv kunne have dannet grundlag for telefonaflytningen. Hvis dette ikke er tilfældet, kan oplysningerne kun anvendes som led i efterforskningen, jf. § 789, stk. 1.

Forudsættes det, at der i det eksempel, der er nævnt i spørgsmålet, alene er grundlag for at rejse tiltale for tyveri efter straffelovens § 276 og ulovlig våbenbesiddelse efter våbenloven, vil kriminalitetskravet i retsplejelovens § 781, stk. 1, nr. 3 (strafferamme på mindst 6 års fængsel), ikke være opfyldt.

I denne situation kan oplysningerne derfor ikke anvendes som bevis i retten. Tyveri af særlig grov beskaffenhed kan således højst straffes med fængsel i 4 år, jf. straffelovens § 286, stk. 1, mens ulovlig våbenbesiddelse højst kan straffes med fængsel i 2 år, jf. våbenlovens § 10.

For fuldstændighedens skyld kan det dog tilføjes, at de oplysninger, der er fremkommet ved telefonaflytning, vil kunne anvendes som bevis i retten, hvis der er grundlag for at rejse tiltale for forbrydelser, der har en strafferamme på 6 år eller derover, eller forsøg herpå.

Hvis der i et tilfælde som nævnt i spørgsmålet kan rejses tiltale f.eks. for drab eller forsøg herpå efter straffelovens § 237 (fængsel på livstid) eller vold af særlig grov beskaffenhed eller forsøg herpå efter straffelovens § 246 (fængsel i 8 år), vil det således være muligt at anvende oplysningerne fra telefonaflytningen som bevis i retten.